

נולדתי ב שבעה בנובמבר 1936. בת רביעית להורי. קראו לי שיינדל. לפני נולדו שני אחים ושתי אחיות ואחרי אח נוסף. כל זמן המלחמה גרנו בבוקרשט שברומניה. אמנם סבלנו מאנטישמיות אך לא גורשנו. כאשר זו הסתיימה, ידענו שאנחנו רוצים להגיע לישראל. אני הייתי אז כבת עשר. יום אחד אמר לנו אבא "קחו רק דברים הכרחיים, אנחנו יוצאים לדרך".

עלינו על רכבת ונסענו מרומניה לגבול הונגריה. בלילה באו גברים מארגון "הבריחה" כדי להעביר אותנו את הגבול. בלילות הלכנו ובימים התחבאנו ביערות או בשדות תירס. אני עברתי תאונה ולא יכולתי ללכת הרבה. לקחו אותי על הגב רוב הדרך.

לאחר מספר ימי הליכה, עלינו על משאיות נסענו לבודפשט. שם התאכסנו בבית ספר שהפך למרכז פליטים והיה בחסות האונר"א. חיכינו כשלושה שבועות בתנאים-לא תנאים, עלינו שוב על משאיות ונסענו לגבול האוסטרי. היה עלינו לחצות את ההרים בין הגבולות ברגל. לא היה קל אך אנשים תמכו אחד בשני והצלחנו.

לאחר חציית הגבול האוסטרי, הורו לנו לשרוף את כל התעודות והתמונות שהיו ברשותנו. מילדותנו ברומניה לא נותר דבר. שוב משאיות. הפעם לווינה בה היו מחנות פליטים. שיכנו אותנו באולם גדול בבית חולים יהודי גדול. בזמן שהמתנו שם, נפגשנו עם אנשי ההגנה שהעסיקו אותנו בדרכים שונות.

בדרך אמא חלתה, ובווינה מצבה הלך והידרדר. נשארנו איתה עד יומה האחרון. באוגוסט '48, עם תום השלושים לפטירתה, המשכנו בדרכנו. הפעם ברכבת לנמל נאפולי. כיוון שלא היו לנו תעודות קיבלנו תעודות מזויפות – אני קיבלתי תעודה של בן ואחותי קיבלה תעודה של זקנה...

בנמל ראינו אונייה קטנטנה בשם "תטי". היא יכלה להכיל 350 נוסעים אך אנחנו היינו 700! הצפיפות הייתה נוראה. האוניה הטלטלה מצד לצד ולא אשכח את צעקות המלחים: "לעבור ימינה" או "לעבור שמאלה" כדי לאזן את האוניה.

לאחר כחמישה ימי שייט קשים הגענו לנמל חיפה.

היה זה ערב ראש השנה תש"ט ומלחמת השחרור הייתה בעיצומה. קיבלו אותנו יפה מאוד עם אוכל ושתייה אך לא פסחו על ריסוס בדי. די, טי...

משם נסענו למחנה אוהלים ברעננה.

תם מסע של כשלוש שנות בריחה. התנאים היו קשים ללא בית קבוע וגם בהמשך בארץ, לא היה קל. כל משפחה קיבלה אוהל ומזון. אבא עזב אותנו ונותרנו לבד. אני הייתי צריכה להשגיח על אחי הקטן בזמן שאחי הגדולים יצאו לעבוד. לשמחתנו, מצב זה לא נמשך זמן רב ונשלחנו לקיבוצים שונים אך לצערי כל אחד נשלח לקיבוץ אחר. אני לבית זרע, אחי אריה לכפר מנחם ואחותי פנינה למשמר השרון.

בני נלקח לבית יתומים. בבית זרע צורפתי לכיתת בני קיבוץ ואומצתי על ידי משפחה. אך הילדים מאוד הציקו לי כי קראו לי יפה וטענו שאני לא יפה. החלפתי את שמי לנירה בשמה של ילדה שהכרתי. ושם זה נשאר. במשך שהותי בבית זרע, אבא הגיע לבקרני פעם אחת... לאחר סיום כיתות יסוד, רצו להפריד בין ילדי העולים לבין בני הקיבוץ. זה לא מצא חן בעיני ועברתי עם חברה למשמר העמק. צורפנו לחברת נוער. עם סיום כיתה י"א רצו לאחד אותנו עם בני הקיבוץ. אני החלטתי לעזוב ועברתי בעקבות חברתי לקיבוץ אילון. שם סיימתי את לימודי התיכון. עם תום הלימודים, הכיתה התגייסה לצבא אך בעקבות תאונה שהייתה לי בילדותי לא התקבלתי לצבא. עברתי ניתוח ברגל (אחד מיני רבים) ולאחר מכן יכולתי להתגייס. אך לאחר הטירונות שוחררתי. אחי אריה הזמין אותי להצטרף לגרעין הנח"ל בו היה חבר ולאחר שסיימו טירונות עבר הגרעין לקיבוץ ניר עוז. בתקופה זו הכרתי את מי שיהיה בעלי לעתיד אברהם סלע שהיה בן קיבוץ כפר מנחם. ב 11 ביולי 1957 נישאנו. התברכנו בשני ילדים מקסימים אסנת ב 1963 ואיתי ב 1969.

ב 1955, דאגתי מאוד לאחי בני שהיה רחוק מהמשפחה והבאתי אותו לכפר מנחם. כאן הוא היה עד לאחר שירותו הצבאי. גם אריה עזב את הקיבוץ ואני נותרתי האחות היחידה כאן.

בשנת 1970, אברהם הוזמן להיות מדריך חקלאי בבוליביה. החלטנו לקבל את ההזמנה והיינו שם כשנתיים.

בשנת 1981, יצאתי לשנתיים ללימודי שיננית בבית החולים הדסה וכשחזרתי והתחלתי לעבוד במרפאת השיניים חשתי שמצאתי את מקומי.

לאחר חזרתי מהלימודים, אברהם ואני נפרדנו אך נשארנו ביחסים טובים עד יומו האחרון.

למרות ילדותי הקשה, ונעוריי בהם עברתי ממקום למקום, מצאתי בית בכפר מנחם ואינני מסתכלת אחורה. לפני מספר שנים אברהם הלך לעולמו אך אני מוצאת נחמה בילדיי וחמשת נכדיי. לשמחתי השרשרת נמשכת!